

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

וי"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך | פרשת ואתחנן

גיליון מס' 198 התשפ"ד

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה. השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן

בדרך הפרשה

"וְאַתְּחַנֵּן... בַּעַת הַהֵי"א - שְׁחֻזְקָתִי אֶת יִשְׂרָאֵל"

משה רבנו ע"ה דבר אל בני ישראל בעבר הירדן ואמר להם (דברים ג, כג): "וְאַתְּחַנֵּן אֶל ה' בַּעַת הַהֵי"א, דַּרְשׁוּ חֹ"ל בַּמִּדְבָּר, שֶׁהַתַּפְלֵל מִשֶּׁה תַקַּט"ו תַּפְלוּת, כַּמְנַיִן וְאַתְּחַנֵּן"ו, כְּדִי שְׂיִזְכֶּה לְהַכְנִס לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וְלִכְאוּרָה תְּמוּתָה, הֲרֵי מִשֶּׁה רַבְּנוּ עֲצָמוּ שְׁמַע מִפִּי הַקֶּב"ה שְׁאָמַר (שם כ, יב): "יַעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי... לִכֵּן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקֶּהֱל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם", וּמִדּוּעַ הוּא מֵתְאַמֵּץ לְבַקֵּשׁ מֵהַקֶּב"ה שְׁלֹא יִקְיִם אֶת גְּזֻרְתּוֹ? וְלֹא עוֹד אֶלָּא לְאַחַר שֶׁהוּא רוֹאֶה, שֶׁתַּפְלוּתֵי הַרְבּוֹת אֵינָן נַעֲנוּת, מִדּוּעַ מוֹסִיף לְהַתַּפְלֵל עוֹד וְעוֹד, מֵהֵיכִי תִיַּתִּי שֶׁתַּתְּבַטֵּל הַגְּזֻרָה?

מְבָאָר רַבְּנוּ יַעֲקֹב פַּעַל הַטּוֹרִיִּים בְּאוֹר נִפְלָא, וְזֶה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: "לְעִיל כְּתִיב לֹא תִירָאוּם - חֻזְקָתִי אֶת יִשְׂרָאֵל, אוֹלֵי יִרְחַם עָלַי" - בְּסוּף פְּרַשְׁת דְּבָרִים אוֹמֵר מִשֶּׁה רַבְּנוּ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: "לֹא תִירָאוּם כִּי ה' אֱלֹקֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם לָכֶם". מִשֶּׁה רַבְּנוּ חֻזַּק אֶת לְבָבְכֶם שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל הָעוֹמְדִים לְהַכְנִס לְאֶרֶץ, וְיֻדְעִים כִּי עוֹמְדִים מוֹלֵם אוֹיְבִים רַבִּים הַמְּבַקְשִׁים לְכַלּוֹתֶם כְּרַגְע. אָמַר לָהֶם מִשֶּׁה: "לֹא תִירָאוּם", אֵינְכֶם צָרִיכִים לְפַחַד וְלִירָא מֵהֶם כָּלֵל, כִּי

ה' אֱלֹקֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם לָכֶם", וּבִכְחוֹ הָאֲדִיר בְּיָדָיו תַּצְלִיחוּ בְּמִלְחַמְתְּכֶם, וְכָל אוֹיְבֵיכֶם מִבְּקָשֵׁי נַפְשְׁכֶם יִפְלוּ לִפְנֵיכֶם, וְלֹא יִשָּׂאָר מֵהֶם שְׁרִיד וּפְלִיט.

וְהַנְּחָה, מִיָּד לְאַחַר מִכּוֹן אוֹמֵר מִשֶּׁה: "וְאַתְּחַנֵּן אֶל ה' בַּעַת הַהֵי"א", כְּלוּמַר, 'בַּעַת הַהֵי"א' שְׁחֻזְקָתִי אֶת רוּחוֹ שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל, אִזּוּ הִיָּה מְקוֹם לְבַקֵּשׁ גַּם עַל עֲצָמֵי. אָכֵן בְּיָדָיו יוֹדַע אֲנִי שֶׁהַקֶּב"ה כָּבֵד חָתַם אֶת הַגְּזֻרָה לִפְנֵי, שְׁלֹא אֶכְנִס לְאֶרֶץ, אוֹלֵם עֲתָה יֵשׁ לִי זְכוּת גְּדוּלָה לְהַתְּלוֹת בָּהּ, וְיֵשׁ לִי פִתְחוֹן פֶּה לְבַקֵּשׁ שְׂיִבְטֵל אֶת הַגְּזֻרָה, שְׂכֹן חֻזְקָתִי וְעוֹדֵדִי אֶת רוּחִם שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הַמַּעֲשֶׂה הַמִּפְלָא הַזֶּה שֶׁל חוּזֵק רוּחוֹ שֶׁל אָדָם יְחִיד, קָל וְחִמֵּר חוּזֵק רוּחוֹ שֶׁל צְבוּר וְשֶׁל עִם שְׁלֵם - יֵשׁ בּוֹ כְּדִי לְעוֹרֵר זְכוּת עַל מִשֶּׁה שְׂיִשְׁמַע הַקֶּב"ה אֶת תַּפְלוּתוֹ וְיַכְנִיסֵהוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. לְכוּ, גַּם כְּשֶׁרָאָה מִשֶּׁה שְׁעָדִין לֹא נַעֲנָה, הוֹסִיף וְהַתַּפְלֵל תַּפְלָה אַחַר תַּפְלָה, כִּי יָדַע שֶׁכַּחַשׁ שֶׁל זְכוּת זוּ גְּדוּלָה וְעֲצוּמָה, וְהִיא מְסַגֵּלֶת לְקַרֵּעַ שְׁעָרֵי שָׁמַיִם וּלְשַׁנּוֹת אֶת רַע הַגְּזֻרָה. אִפְלוּ כְּאֲשֶׁר שֶׁלֵּשׁ מֵאוֹת תַּפְלוּת לֹא הוֹעִילוּ, בְּכָל זֹאת לֹא אֶבְדָּה הַתַּקְוָה, וְיֵשׁ לְהוֹסִיף וּלְהַעֲתִיר עוֹד וְעוֹד, עַד שְׂיַעֲנֵנו מִן הַשָּׁמַיִם. וְלֹא נַחֵה דַעְתּוֹ עַד שֶׁהַתַּפְלֵל תַּקַּט"ו תַּפְלוּת, כַּמְנַיִן וְאַתְּחַנֵּן"ו, עַד שְׁאָמַר לוֹ ה': "רַב לָהּ אֵל תּוֹסֵף דְּבַר אֵלֵי

עוד בדבר הזה" - רק אז חדל מתפלתו.

כשמתבוננים במאמר נפלא זה עולה יסוד חשוב. משה רבנו, בבואו להעתיר לפני ה' ולבקשו שתתבטל גזרתו, הרי יכול היה לסמך על זכות החסד והצדקה שהנהיג את ישראל באהבה ובחמלה, כאשר ישא האומן את היונק. בכל עת שקלקלו לפני הקב"ה, היה משה נכנס לעיני הקורה להתפלל עליהם ולהעתיר בעדם, ואכן זכה להצילם מפליון פעמים הרבה.

ומכל מקום, לא בזה תלה את תקותו שתתבטל הגזרה ויזכה להכנס לארץ ישראל. ועל מה נסמך? על כך שדבר אל בני ישראל דברי נחם ורחם; על כך שעודד את רוחם הנכאה מפיחד יושבי הארץ.

אם כן יש לנו כאן למוד נורא על חשיבות פעולה זו של נחום ורחם רוחם של שבורי לב, להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדפאים - על ידי מלה טובה, מאור פנים ואפלו חיוה גרידא. על ידי כך מפיגים את המרירות ואת העצבות ומפיחים בהם רוח חיים.

(רבי אהרון טויסיג שליט"א - כבודם של ישראל)

מחשבה של יאוש אבדה את התפלה

תקט"ו תפלות התפלל משה רבנו לפני ה', כמנזן "ואתחנן", כדי שיניחהו להכנס לארץ ישראל. אמרו רבותינו כי אלו היה מתפלל עוד תפלה אחת - היה נכנס לארץ ישראל, אלא שהקב"ה לא הניח לו לעשות זאת - "ויאמר ה' אלי רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" - ולא הרשה לו להתפלל תפלה נוספת.

הקשה רבי אלימלך פידרמן שליט"א: אמנם על משה רבנו נאסר להתפלל עוד תפלה, אבל מדוע כלל ישראל לא התפללו עליו, ואז התפלה הייתה מתקבלת, ומשה רבנו היה נכנס לארץ ישראל?

התשובה היא, שכל אחד מעם ישראל חשב בלבו מחשבה של יאוש: 'אם התפלות של משה רבנו, אדון הנביאים, לא התקבלו - היעלה על הדעת שהתפלה שלי תתקבל?!'...

זו הייתה מחשבה מטעית, כמובן, שכן היה כח בתפלותיהם של כלל ישראל, אך הם החמיצו את ההזדמנות כמו ידיהם.

יוצא אפוא, שבגלל מחשבה של יאוש וחסר אמונה בכחה של תפלה, אבדו ישראל את האפשרות להכניס את משה לארץ ישראל!

נורא נוראות!

על האדם להאמין באמונה שלמה, שהקב"ה מחפה לתפלת כל פה, לתפלתו של כל אחד ואחד מישראל, ושיש בכחה לחולל מהפכות ולהחיש ישועות.

בתהלים (סו, יח-כ) כתוב: "און אם ראיתי בלבי לא ישמע ה'; אכן שמע אלקים הקשיב בקול תפילתי". אם נדמה לי בלבי שהקב"ה לא שמע אותי - זהו "און", חטא. בן אדם חייב להאמין, ש"אכן שמע אלקים הקשיב בקול תפילתי", שהקב"ה שמע אותו היטב.

זו צריכה להיות, אם כן, הגישה לתפלה - מתוך ידיעה שהקב"ה שומע אותנו ומתיחס לתחנונינו.

(אוחילה לק-ל)

בְּדֶרֶךְ הַתְּפִלָּה

שְׁעָרֵי דְמָעָה לֹא נִנְעָלוּ

וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה' (ג, כג)

חז"ל אמרו "מיום שנחרב בית המקדש ננעלו שערי תפלה, שנאמר 'גם פי אזעק ואשוע שנתם תפלותי', ואף על פי ששערי תפלה ננעלו, שערי דמעה לא ננעלו" (ברכות לב ע"ב). אדם צריה לדעת שבדמעות ובככי בתפלה אפשר להשיג עולם ומלואו.

ספר הרב שמואל שלוסברג שליט"א כי בירושלים התגורר ילד יתום בן עשר בעל כשרון עצום, שהיה ידוע פעלוי מפלג בעל מח גאוני. שמו היה בצלאל זולטי. אמו האלמנה השקיעה בו רבות, טפחה אותו, ועודדה אותו לשבת וללמד בהתמדה גדולה.

באותם ימים שררה בירושלים אימה וחרדה מפני מחלת עינים קשה ומדבקת, שהחולים בה בדרה כלל אבדו את חוש הראיה שלהם. אמו של הילד התפללה על בריאותו השלמה של בנה, אלא שלא חלפו שבועות רבים, והילד חוזר מלמודיו ומבשר לה שיש לו כאב עינים חזק. האם לא ידעה את נפשה מרוב בהלה, והחלה להתפלל מעמק לבה אל ה' שיציל אותו. אף

כבר למחרת חזר הילד עם עינים נפוחות מאד. היא רצה אתו אל הרופא, והלה פרש את ידיו ביאוש: הילד הקטן נדבק במחלה.

חרדה גדולה לפתה את לבה. הבן הבינה כי ככל הנראה עומד הילד להתעור. בנה יקרה, שעדיו לגדולות, והוא עתיד להיות גאון הגאונים ועמוד גדול בעם ישראל - עומד לאבד את כח הראיה שלו. כל תקוותיה עומדות להאבד! ... ואמנם, לא חלפו ימים רבים, והילד הרה הודיע לאמו כי אינו רואה דבר.

הושיבה האם הצדקנית את הילד בן העשר בתוך עגלת תינוק, והחלה לרוץ אתו לקבר רחל. שעתים רצה לשם, וכשהגיעה נכנסה פנימה, ופרצה בככי גדול כשהיא מתחננת לנסים ולישועת ה'.

באותה שעה פתח גם הילד את פיו והתפלל על עצמו בדמעות: רבנו של עולם - פה אמר - איני צריה את העינים שלי כדי לראות את אמי היקרה, את החברים או את האכל שאני אוכל. על כל אלו מוכן אני לוותר. רוצה אני רק דבר אחד - לראות את התורה הקדושה שלך וללמד אותה. אגא, תציל אותי ממחלת העינים הזו!

"הצצתי לעבר האתרוג" - ספר הרב - "והתפעלתי! מעולם לא ראיתי אתרוג מיוחד במינו שכזה! שאלתי אותו, מינן השיג אתרוג כזה, ותשובתו הייתה: ה' עזר. התבוננתי בהדסים והתפעלתי - מיוחדים במינם! הלולב - נדיר! לא יכלתי לעצר את התפעלותי ובקשתי להבין איך הצליח להשיג סט משלם כל כהן, והיהודי אמר: התפללתי לה'. אמרתי לו שאני לא יודע לבדוק בעצמי סט, ושיזמן לי".

"כעת הכנתי מה ההבדל בינינו לבינו. אנחנו עומדים שעות ומחפשים הדור כזה או אחר, אף באמת שום דבר אינו בדינו. האפן היחיד שעל ידו אפשר לזכות בקלות הוא על ידי תפלה אל ה'".
בכחה של תפלה אמיתית מעמק הלב לשנות את הטבע, פשוטו כמשמעו!

זעקה אל ה' מביאה לאור גדול

גדול פחו של יהודי בעמדו בתפלה עד שביכלתו לשדד מערכות עולם על ידה.

דין מפרסם בויליאמסבורג שבארה"ב זכה לראות זאת כמו עיניו:

בימי הקיץ יצא הדין לשבות במחנה לבחורים אוטיסטים. בערב שבת, כאשר הגיע זמן תפלת מנחה, נפל החשמל בכל המתחם. עד מהרה התברר, כי אין זו תקלה מקומית, אלא תקלה אזורית, שהותירה רכבות יהודים ללא חשמל.

לכלם קשה להשאר מנתקים מחשמל למשה שבת שלמה, אף אצל אוטיסטים מתעצמת הבטיחה פי כמה וכמה. בחורים אלו רגילים לסדרי יום קבועים, וכל שבוע עלול לגרם להם לתגובות קשות.

פחד גדול מן הצפוי להתרחש מלא את לבם של האחראים. אף מה היה בידם לעשות?

כדי למזער את הנזקים ככל האפשר, אספו המנהלים והמדריכים את הבחורים, ונסו להכין אותם לקראת ההמשה. הם ספרו להם כי עוד מעט תשקע השמש, והמחנה כלו יחשיך כליל, לכן מוטב שיקדימו ויתפללו כעת מנחה וקבלת שבת. אחד מהם הוסיף ואמר

הוא בכה כתינוק, ואמו העידה כי שכל דמעותיו זרם על מצבת הקבורה של רחל אמנו. לבסוף נרדם והאם הובילה אותו לביתם בחזרה והשכיבה אותו לישן. למחרת בבקר קם היילד - וראה זה פלא: עיניו לא כאבו והוא ראה פרגיל! בתחלה רצתה האם לקחת אותו לרופא, אף היילד אמר: "אם הקב"ה החזיר את הראייה - לשם מה עלי ללכת לרופא? אין לי זמן לזה!" ורץ לבית המדרש ללמד תורה.

עשרות שנים חי אותו ילד, אשר שמו יצא לשם ותהלה כגאון רבי בצלאל זולטי וצ"ל. עם זוג עינים בריאות ומתפקדות. ברבות הימים התפרסם בבחיורותו המיוחדת ובעמק סבורותיו, ושמם כדון בבית הדין הגדול בירושלים וכרבה הראשי של העיר. כששבחו אותו בפני אמו, נהגה לומר: אינכם יודעים כמה דמעות עלו לו לר' בצלאל, כדי להגיע להיכן שהגיע...

רבי אלימלך בידרמן שליט"א ספר על יהודי, אב לתאומים. אחד מהם היה מכשר ומצליח, וזכה לתשבחות רבות מן הצות, ואלו השני לא הצליח ללמד, לא קלט ולא הבין, ומטבע הדברים נעשה משעמם והחל להסתבך במריבות ובבעיות משמעות והתנהגות. מדי יום כמעט קבלו הוריו של היילד תלונה עליו.

חלפו כמה חודשים, ופתאום הבחין הרבי בפתה כי היילד השתנה לטובה. הוא התעניין אצל אביו מהו הכדור שהוא נותן לו, ומי הרופא שעמו הלכו להתיעץ. ספר האב: אמר לה את האמת - התחלתי להתפלל עליו. מדי יום אני מזכיר אותו בתפלותי ומוריד עליו דמעות. זה היה הטפול שנעשה לו - ומאז נפתחו מעל היילד ארבות השמים והוא השתנה לטובה.

מדוע איננו משתמשים בפטנט המפלא הזה? - משום שבתורה תוכנו אין אנו מאמינים באמת ובתמים בכחה של תפלה!

ספר מו"ץ ידוע בבני ברק כי הוא ישב ובדק בערב סכות סטים רבים של ארבעת המינים. הוא הכריע בין כשר למקדר, ובחר כמה שהיו מקדר א' א'. לפתע נכנס אליו יהודי רוסי, שהתקשה לדבר עברית, ובקש שיבדק לו את הסט שלו.

שמחתם היתה גדולה, אלא שעד מהרה התברר להם כי הפלא גדול פי כמה משחשבו - שכן החשמל חזר רק לאותו בנין, בעוד שבכל הסביבה פלה נאלצו להמתין עד חצות הלילה!
בעליל ראו כי ועקה אל ה' מעמק הלב - יש בכחה להביא אור גדול!
(אוחילה לק-ל)

לבחורים, שכאשר הם יצעקו בקול: "אמן יהא שמיה רבא מברך", שיכוננו בדעתם לבקש מבורא העולם הכל יכול, שיחוס עליהם ויחזיר את החשמל לבנין שבו הם שובתים.
מיד לאחר מכן החלה במקום תפלת מנחה. הפחורים הנסערים המתנינו לרגע המתאים, ובקדיש צעקו בגרון נחר: "אמן יהא שמיה רבא". וראה זה פלא - בדיוק באותו רגע נדלק החשמל במתחם!

בְּדֵרָה רַבּוֹתָנוּ

אינה נחה או מחלידה, ובכל פעימה שהיא פועמת היא מאפשרת את חיי האדם, ואלמלא פן היה האדם צונח ומת.
פעלתו התמידית של הלב - כותב ה"פן איש חי" - רמוזה במלוי המלה "לב", ל-מד וגב-ית, כשהאותיות הללו מצטרפות למלה 'תמיד' הרומזת על פעולה תמידית בלי הפסק.
באחד הימים הגיע הרב שף וצ"ל לבקר רב חולה שהיה מאשפז בבית חולים. כשראש המחלקה שמע על האורח המיוחד, הוא בקש להצטלם למזכרת.
פנה אליו הרב שף ושאל: "יש לך מכונית?".
"בןדאי", השיב הפרופסור, "לאן כבוד הרב צריה להגיע?".
"איזה מודל?"
"המודל הכי חדיש".

צווי על אהבת ה'

ואהבת... בכל לבבה בכל נפשה ובכל מאדה (ו, ה) התורה מצוה עלינו לאהב את השם יתברך, ולכאורה קשה, היתכן להורות לאדם לאהב מישהו? איך אפשר לצוות אדם לעשות משהו, שתלוי ברגש שמתעורר בו כלפי ענין כלשהו? האם יש לאדם שליטה כלשהי על רגשותיו, או שהם גואים בו באפן טבעי?
בהגדה של פסח "אדיר במלוכה" כותב רבי ישראל מטשורטקוב, שהתשובה לשאלה זו היא המשכו של הפסוק: "בכל לבבה ובכל נפשה ובכל מאדה", כלומר שלישת התחומים הללו: הלב, הנפש והממון - הם המאפשרים לנו להגיע למצב של אהבת ה'.
הא כיצד?
נתבונן נא בלב שברא הקב"ה בקרב כל אחד ואחד בעולם, על המכונה שעוקדת ללא הרף, שלעולם

"מתי קניית אותה? רק השנה? עד עכשו לא הייתה לה מכונית?"
 "הייתה לי, כבוד הרב, בודאי הייתה, רק שהחלפתי את הקודמת בזו, בחדשה יותר."
 "ולמה החלפת? היא לא נסעה כבר?"
 "היא נסעה, היא רק הייתה מודל ישן יותר, כל שנה ממציאים טכנולוגיה חדשה, והאבזור של הרכב כעת הוא ברמה אחרת לגמרי מהרכב הקודם."
 "זאת אומרת", חזר הרב שה, "שהייתה לה מכונית טובה, וכעת היא עוד יותר טובה... וכעת רוצה אני להבין, אתה, הלא, רופא לב, אלו היו מאפשרים לה להכניס שפורים בלב, אלו שפורים היית מכניס?".
 "בלב לא הייתי נוגע, שום שפורים הוא לא צריה, הוא עובד מצין".

שבו החוצה, ואלו אנו, עשויים נקבים נקבים חלולים, חלולים, ולמרות זאת נשמטנו אינה פורחת מאתנו, מתעוררת בנו אהבה עצומה כלפי בורא העולם, "אשר יצר את האדם בחכמה".
 ומלבד זאת "ובכל מאדך", הקב"ה מעניק לנו ממון, המאפשר לנו לרכש לכל הפחות את המינימום הנדרש לאכל לצרף קיומנו, אם כי רבנו איננו משפיעים בממון רב, מפל מקום, הננו מסגלים לכלכל את עצמנו ואת בני ביתנו בעולם, והכרה בשפע הטובה הזו מביאה אותנו בקלות יתרה להודות ולהלל, ואף לאהב את הקב"ה, אשר טוב ומיטיב אתנו בכל יום ובכל עת ובכל שעה. (רבי שלמה לוונשטיין שליט"א – ומתוק האור)

"והלב", סכם הרב שה, "הוא לא מודל מהשנה האחרונה, הוא מודל ישן ועתיק, מאז בריאת העולם ועד הנה, ואתה עצמה מעיד, שאין דבר יותר מתחכם ממנו, וכי אינה רואה בכה את בורא העולם?!"...
 הנה פי כז, "בכל לבכה" הוא התנאי הראשון המאפשר לנו להגיע לאהבת ה', בראותנו את המכונית המשוכללת והמתחכמת הזו, אשר פועמת בנו ללא הפסקה פלל, ומעניקה לנו חיים בכל רגע ורגע. פיצד זה לא נאהב את מי שפרא אותה ונתנה לנו?!
 לא זו בלבד, אלא "בכל נפשה", כשאנו מתבוננים בנס העצום שמתרחש בכל רגע מחיינו, בכה שהקב"ה משמר בקרבנו נשמה, על אף שגופנו הוא כסיר מלא חורים. חור קטנטן בבלון – גורם לקריחת כל הרוח

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
 צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ושלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 95-659-804
 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדירים פלוס" ברחבי הארץ